

Verhaal

Gert en Hermien.

Na het zien van de opzienbarende film 'De Gert en Hermien Story' van Hans Heijnen, heb ik ook een verhaal: ik heb bij Hermien in de klas gezeten.

We komen uit hetzelfde dorp (De Krim bij Coevorden), we zitten op dezelfde school, we zitten zes jaar lang in dezelfde klas.

Ik heb een zwak voor haar, want haar moeder is dood. Ze zegt bijna nooit wat, maar ze lacht tegen mee, dat is genoeg.

We zingen elke dag tweestemmig psalmen en gezangen. En aan het eind van de derde klas doen we mee met het toneelstukje Roodkapje.

In dat toneelstuk is Hermien Roodkapje. Zij heeft een kapje, een jasje en een mandje aan de arm. Heel lief, alleen het is net of ze op eieren loopt. Net een pasgeboren veulen.

Hermien is Roodkapje, Jantje Gerrits is de wolf en ik ben de boswachter.

Als boswachter moet ik aan het eind van het toneelstukje flink aan de bak. Ik moet eerst de buik van de wolf open snijden, dan Roodkapje bevrijden, dan een steen in de buik leggen, de boel dichtnaaien en de wolf naar een sloot slepen en verdrinken.

Woest ben ik.

Wolf Jantje Gerrits houdt zijn arm beschermend voor zijn hoofd. Hij piept: 'Juffrouw, hij doet me pijn!'

Wanneer we tieners zijn gaan Hermien en ik naar verschillende scholen en verliezen we elkaar uit het oog.

Ik kijk er daarom van op als ik haar op een zaterdagmiddag bij een voetbalwedstrijd van DKB (De Krimse Boys) zie.

Wij jongens-van-de-club vragen ons af voor wie zij komt. Ik vraag het haar.

'Ik kom niet voor iemand,' zegt ze. 'Ik kom voor jullie allemaal. Ik ben zangeres, ik wil optreden op de disco-avond over 14 dagen!'

'Dat kan!' zeg ik, 'Daar is iedereen voor, tenminste wanneer je niet te duur bent'.

'Voor jou doe ik het voor niks!', zegt ze.

Dat wordt de uitdrukking van de week: voor jou doe ik het voor niks!

Hermien zingt de volgende DKB-discoavond. Ze zingt, maar ze danst ook. Ook met mij.

Ik verman me, ik wil geen held op sokken zijn. We dansen dicht tegen elkaar aan. Dat is me nog al wat.

Wanneer Hermien met Gert Timmermans in zee gaat, houden wij jongens-van-de-club ons hart vast. Gert is 8 jaar ouder en hij laat een spoor van verlaten geliefdes achter zich.

En ja hoor: Hermien wordt na een maand gedumpt.

Als wraakneming steken wij jongens-van-de-club op de parkeerplaats van Zalenbedrijf Wehkamp in Slagharen de banden van Gerts' auto lek.

We doen het met een priem uit de werkplaats van mijn vader.
Het lukt met moeite. Het lukt met één voorband. Dan nemen we snel
de benen.

Een maand later is het weer aan met Gert en weer een maand later zijn Gert en
Hermien getrouwd.

Hun muzikale carrière ontgaat me min of meer.

Eén keer zie ik ze voor de EO-tv. Het valt me op dat Hermien diezelfde
wankele loop heeft, die ze als Roodkapje had: ze loopt op eieren.

Dan is er nieuws in de roddelbladen: Gert en Hermien gebruiken
speed en plegen roofbouw op zichzelf en op elkaar. De dochters
Timmerman zeggen in het openbaar dat er bij hen thuis sprake is
van incest, geweld en godsdienstwaanzin.

De media lusten er wel pap van.

Hermien komt er slecht vanaf: ze krijgt een hartaanval en zet een punt
achter haar zangcarrière en haar huwelijk.

Hermien en ik zien elkaar in 2000 bij een reünie van de School met
de Bijbel in De Krim.

Ik vraag haar of ze nog wel eens denkt aan het toneelstukje van
Roodkapje aan het eind van de derde klas.

‘Ja’, zegt ze: ‘Toen ik het zo moeilijk had met Gert, dacht ik wel
eens: waar blijft de boswachter!’